

“Al PP no fem una campanya contra el diàleg”

Francesc Vendrell (Barcelona, 1949) és portaveu del PP al Parlament de Catalunya i vicesecretari general dels populars catalans. Representà la seva formació en la comissió parlamentària que elaborà el projecte de nou Estatut de Catalunya.

Hi ha qui diu que, un cop passat el debat del 2 de novembre al Congrés, el d'admissió a tràmit del projecte de nou Estatut de Catalunya, el PP canviarà d'estratègia...

— En primer lloc, per dir-ho d'alguna manera, nego la major. Al PP estem fent una campanya explicativa, que pot ser compartida o no, de la nostra opinió. Entenem que la reforma no és només de l'Estatut, sinó que el text implica una reforma de la Constitució. Això és l'únic que diem. Per tant, diem que es trameti com s'ha de trametre, com una reforma constitucional. I a partir d'aquí, parlem, dialoguem.

El president del PP, Mariano Rajoy, ha ofert, en dues ocasions, parlar de tot i obertament sense apriorismes amb el president del Govern, Rodríguez Zapatero. A dia d'avui, és el president del Govern qui es nega a parlar.

Al PP no fem una campanya en contra del diàleg, és el senyor Zapatero qui es nega al debat que li hem ofert en dues ocasions.

—En molts àmbits, a Espanya, han qüestionat la legitimitat de la proposta de l'Estatut català, aprovada pel 89% dels diputats del Parlament de Catalunya. És legítima o no, la proposta?

—Jo puc respondre de les actituds del PP. El que és més difícil és respondre de les actituds de mitjans de comunicació, o d'altres entitats, que no són el PP. Seria bo no confondre les coses. Tot-hom té dret a expressar-se lliurement, però no es pot imputar al PP allò que no és del PP.

Evidentíssimament que la proposta de l'Estatut és legítima. De la mateixa manera que també és legítim pensar que la proposta de nou Estatut implica necessàriament una reforma de la Constitució... Són legítimes altres lectures racionals, que no diuen que no es pot modificar res sinó que s'ha de modificar d'una manera determinada.

—Però la FAES sí que té a veure amb el PP. Ho dic per l'informe de la setmana passada que deia allò de la poligàmia, "el problema psiquiàtric", etc.

—M'entendrà perfectament si ho trasllado a una revista, on el consell editorial no necessàriament comparteix les expressions dels articulistes. La FAES és una fundació de reflexió, que permet l'aportació de diversos ciutadans i que no té perquè compartir-les. Per tant, les opinions del senyor Jorge Trias Sagnier no són les de la FAES.

—Entén la crispació amb la qual s'ha rebut la proposta de nou Estatut català a Espanya?

—Jo sóc català, i segurament em sento més còmode amb la manera de fer que tenim els catalans. Això no vol dir que sigui millor. De vegades, però, cometem l'error de creure-ho. Crec que la gràcia està a entendre les maneres, i a saber separar el fons de les formes. Seria bo que ho féssim.

—No creu que tal com estan anant les coses, amb els boicots contra tot allò que és català, a banda de l'oposició legítima a l'Estatut, no hi ha un anticatalanisme latent a Espanya?

—No crec que n'hi hagi. Cometríem tots un error greu si deixéssim que els extrems, que existeixen a Catalunya i a l'estat, fossin els que condicionessin el debat polític. Trobo horrorós el boicot que certes persones i entitats han posat

"Al PP no fem una campanya contra el diàleg, és el senyor Zapatero qui es nega al debat"

en marxa contra productes catalans. A més, obliden que també són espanyols.

Però no oblidem aquí l'aberració també de les crides a boicot que, des d'altres entitats catalanes, es promouen contra productes espanyols. Tots els ciutadans més sensats del país, de Catalunya i Espanya, han d'evitar que els extrems condicionin el debat polític.

—A Josep Piqué, l'han acusat de catalanista a Madrid i, per extensió, al PPC. Amb aquesta tensió política, quin espai queda al "gir catalanista" del PP de Catalunya? O, dit d'una altra manera, aquesta tensió no afavoreix el retorn de les tesis vidalquaristes dins la seva formació?

—Fa temps que el PPC defensa la moderació del debat. La moderació i la llibertat de poder dir les coses que un pensa, amb tota normalitat, i volent compartir el debat amb els altres. Amb això continuarem lluitant. No volem caure en els extrems, volem continuar lluitant per poder fer una política que interessi a la immensa majoria dels habitants, amb normalitat, diàleg i que no generem problemes, sinó que resolguem els problemes del ciutadà. Esperem que s'imposi aquest model de moderació i no un de política condicionada pels extrems.

—Però el clima polític porta just cap a l'altra banda, la de la crispació, no?

—Al PP català, i en el PP del conjunt

"Al PP català, i en el del conjunt de l'estat, hi ha una cosa que tenim clara: no entrarem en la crispació"

de l'estat, hi ha una cosa que tenim clara, i és que no entrarem en la crispació. Que no té res a veure a voler defensar el que pensem amb convicció. Això no és crispar. D'això, en pot tenir tota la garantia. Com a partit, no hi entrarem.

—Convindrà amb mi que tant Àngel Acebes com Eduardo Zaplana no tenen un discurs precisament asserenador dels ànims?

—A veure, insisteixo que una cosa és la defensa convençuda d'uns arguments legítics i l'altra una campanya de crispació.

És clar, aquí passa que el PP fa una campanya per intentar explicar quin és el seu posicionament legítim i resulta que crispa. Però, per què crispar és estar en contra i, en canvi, anar a favor no és crispar? Nosaltres fem una defensa de les nostres conviccions i prou. Ja em direu quina frase de la campanya és ofensiva...

—De la campanya, potser no, però sí que hi ha hagut declaracions de membres del PP que sí que han estat crispadores.

—Al cap del dia jo puc dir moltes coses, però no necessàriament sempre som afortunats en la manera com ho diem. Tots, eh, tenim dies dolents! La diferència està en el fet que els desencerts d'uns s'obliden, i els d'altres, no. No oblidem, per exemple, el cas del conseller Huguet, o d'altres... Es el que deia, uns s'obliden, i d'altres, no.

Repeteixo: si queiem en els extrems, o en les anècdotes, anem malament. Hem de caure en el debat de fons, en el debat ideològic, convençut però serè.

—El soroll del debat estatutari ha fet girar pàgina i oblidar les dificultats entre sectors del PP estatal i la direcció del PP a Catalunya?

—Deixi'm contestar amb una declaració més ideològica. Jo em considero espanyol, i vull continuar-ho sent. I no entenc altra manera de ser espanyol que sent català. Això ho defensaré sempre. Quan defenso Catalunya, no la contraposo a Espanya. Jo sóc espanyol sent català. I no ho entenc d'una altra manera. I com que vull continuar sent espanyol, per això vull continuar sent català. I això costa de fer entendre a molta gent d'aquí i de fora.

Enric Rimbau